

Децо, хајде да се играмо

Игре не знају за границе међу државама и народима. Оне их лако прелазе и постају својина свој деци широм света. Што је најлепше, ни деца којима је игра веома важна и потребна врста активности, када прихватају неку нову игру не питају из које је државе и народа до њих стигла.

Ако је деци потребна физичка активност, као што су трчање, скакање или прескакање препрека, или можда провлачење испод постављених препрека, она ће бирати игре као што су – *жмурке, јурке, школице*, игре вијачом или ластисом и сл.

Када су деца због изузетно лошег времена напољу, или једноставно због прославе неког рођендана окупљена у затвореном простору, онда бирају тзв. друштвене игре, које понекад личе на игре квиза, али са садржајем пуним хумора. Тада су њихове шаљиве игре најчешће „питалице“, које међу њих уносе смех и ведрину. Такве су игре – *смешни телефон, фоше, ја сам ситари чика...*

Сакупљачи дечјих игара у својим збиркама нуде деци старе традиционалне игре и тако их враћају у живот међу децу. За већину старих игара деци нису потребни посебни услови и игровна средства, па да у њима уживају. Узмимо на пример игру *царе, царе, ѿведаре*, која без икаквих реквизита децу пружа прилику да се у току игре међусобно бирају (награђују или кажњавају и при томе сама закључе да казне ничему добром не воде) и у крајњем случају социјализују.

Свака, па макар најједноставнија дечја игра (*иљци*, гађање купе ораха или кестења, бацање пљоснатог камена – облутка преко речне површине тако да се на води стварају „жабице“ (код Вука Караџића ова игра се зове *иревесии бабу*), позитивно утиче на дечји психофизички развој. Овде наглашавамо да има и деструктивних игара, па је на местима где се деца окупљају потребно дискретно присуство одраслих.

Данас се међу родитељима и свима који се баве васпитањем деце говори о проблему који се једним именом може назвати – екран, испред кога деца проводе много времена. А сигурно је да постоји начин да их ми одрасли изведемо напоље, или организујемо на другим местима (без телефона у њиховим џеповима), где би она сама или уз нашу помоћ започињала активности као што су игре. Чак и деца која се до таквих сусрета нису међусобно познавала, размениће своја игровна знања и искуства и свако од њих ће са тих скупова отићи богатији бар за једну нову игру.

У овој Збирци деци, васпитачима, учитељима и родитељима нудимо разне врсте игара, од којих су некима можда познате, али их нема у живој дечјој игри.

Жеља аутора, чије су две збирке одавно међу децом, јесте да ове игре изабране из старих збирки наших етнолога и оне записане од деце у скорије време, буду прихваћене од данашњих нараштаја деце, која ће их сачувати за децу која тек долазе. Биће добро, да ове игре као вредно дечје стваралачко благо *з а ж и в е* на свим местима где се деца окупљају и играју. Зато понављам познати дечји позив – *Хајде да се играмо!*

Љубица Сикимић